

Mission blandt

Oktober 2026

Børn og Unge i Tanzania

Ledet af missionær Torkild Jensen, udsendt af Betania Kirkecenters Ydremission

Kære elskede venner

Esajas 43;4: "Du er dyrebar i mine øjne, højt agtet, og jeg elsker dig." Det skriftsted har for mig været en personlig hilsen fra Gud de sidste måneder. Det er et budskab, som vi alle har brug for at høre – både børn og voksne.

Da jeg rejste tilbage til Tanzania, bar jeg på en vis frygt for, om jeg ville være i stand til at føre arbejdet videre. Jeg havde lyttet til folks bekymrede stemmer – både i Danmark og Tanzania, når de spurgte mig, om jeg nu også var helt frisk og klar igen. Jeg havde været i tvivl.

Kvinde, der arbejder ved gæstehuset, er i gang med at vaske tøj. Sådan ser hverdagen uden en vaskemaskine ud for de fleste kvinder i Tanzania.

En tirsdag aften for godt to uger siden stod jeg udenfor gæstehuset i Chitego, hvor vi skulle tilbringe resten af ugen, og kiggede op på stjernehimlen.

Vi havde på det tidspunkt været to dage undervejs fra Arusha for at komme ud i bushen til denne landsby, som ligger i Dodoma-området. Først havde vi overnattet på et gæstehus i Kondoa efter syv timers kørsel. Det sidste stykke vej, ser ikke så langt ud på kortet, men det var offroad-kørsel, så det tog yderligere seks timer. Sådanne steder må vi køre langsomt, så vi ikke beskadiger vores udstyr.

Kærre, der leverer vand til folk i byen. Den har lige været forbi gæstehuset for at fylde deres vandbeholdere op.

Legende børn lige udenfor mit vindue i gæstehuset.

*Gospelteamet, som også står for skolemissionen, er fantastiske forkyndere og sangere, men også de rene akroba-
ter. Her løber de rundt med hinanden på skuldrene, laver flikflak osv.*

*I baggrunden kan I se et hus, hvor der var en bar, der solgte hjemmebrændt spiritus. De blev så grebet af musikken,
at de kom over og var med. De slukkede for deres egen musik de tre timer, hvor vi holdt møde.*

Vel fremme var vi straks gået i gang med at sætte ud-
styret op, så vi var klar til kampagnen, som skulle starte
onsdag. Det var meget støvet og tørt. Det har ikke reg-
net i dette område siden maj. Vi havde fået tilladelse
til at bruge byens fodboldbane, og det var ikke en fin
græsbane som i Danmark, nej, det var nærmest en
brun støvbane. Teamet kørte ud i byen med musik og
dans i deres harekostumer for at lave reklame for de
kommende dages møder. Det var alt sammen meget
godt. Men for at være helt ærlig, havde jeg det ikke sær-
lig godt.

Her stod jeg så, inden jeg skulle gå til ro. Det vrimlede
med stjerner i den mørke nat. Jeg så op mod himlen
og følte mig så lille og udelig. Jeg kom til at tænke på
Abraham, som i sin afmagt hørte Gud tale om, at hans
efterkommere ville blive talrige som himlens stjerner.
Jeg hørte ikke Gud sige noget som helst. Hovedet var
bare fyldt med mine egne tanker – ”Der er gået ni må-
neder, siden jeg sidst var på børnekampagne. Kan jeg
klare at undervise? Kan jeg huske det, jeg skal? Kan
jeg finde ud af det her mere?” Jeg spurgte Gud: ”Gør
jeg det rigtige? Vil der overhovedet komme nogle børn?

Muslimerne er bange for os – hvad siger de til det
hele?” Til sidst bad jeg: ”Gud, du må sørge for, at det
lykkes. Hvis der kommer mange børn, tager jeg det som
et tegn fra dig om, at jeg er på rette vej.” Tungt til mode
gik jeg i seng.

Børnekampagnen i Chitego

Det blev onsdag, og teamet gjorde klar til dagens møde.
Fra kl. 15.30 begyndte de at spille musik på anlægget.
Få minutter senere kom jeg hen til pladsen, og jeg blev
nærmest chokeret over at se, at der allerede var dukket
rigtig mange børn op – mindst 800 børn. Sådan plejer
det ikke at være. Jeg mærkede en dyb fred indeni og en
vished om, at Helligånden ville bruge mig, når jeg trådte
frem. Da jeg gik op på platformen, var Gud med.

Rygten om møderne spredtes til de omkringliggende
landsbyer i ugens løb, så især søndag kom der virkelig
mange mennesker – både voksne og børn.

Der var rigtig mange børn med til børnemøderne. Når de sidder der og lytter til os, glemmer de alle problemerne og de ting, der gør ondt.

Torkild underviser.

Som vi tidligere har fortalt, deler vi – og dukken Kadogo – nyt tøj ud til de mest trængende små børn, vi møder på vores børnekampagner. Disse to piger fik nye kjoler. Men der skete det sjove, at de ikke ville give slip på Kadogo og mig igen. Mødrene syntes, det var vældigt, at sådan en hvid mand kunne sidde med børnene på den måde. Til sidst måtte jeg vriste mig fri fra dem, så jeg kunne komme op på platformen og afslutte dagens møde.

Pladsen lå lige ud til alfarvej. Under det sidste børnemøde om søndagen kom en stor Land Rover kørende med højtaleranlæg på tagbagagebæreren. Jeg tænkte, det nok var nogle fra regeringen, der ville gøre opmærksom på et vaccinationsprogram eller lignende. Men på afstand kunne jeg se, der stod en mand foran på den brede kofanger – sådan plejer de ikke at gøre i regeringen. Efter mødet, mens vi gik og pakkede ned, kom en ældstebror fra kirken og fortalte os, at manden på bilen havde stået med en meget stor slange om halsen.

Muslimerne havde gjort forsøg på at fange børnenes opmærksomhed på den måde. Men det mislykkedes. Til Guds ære forsvandt ikke et eneste barn fra vores arrangement.

Det var godt for teamet og mig at mærke præstens og de kristnes opbakning. De kom ofte forbi og udtrykte deres store taknemmelighed og bad Gud velsigne os.

Når det blev aften efter møderne, følte jeg det umiddelbart lidt tomt. Ved dagens slutning plejede jeg at ringe til Tabitha og dele dagens oplevelser med hende. Men jeg trøstede mig ved, at Tabitha havde bedt mig om at fortsætte med at forkynde evangeliet for børn.

På denne første kampagne fik jeg den største opmuntring, jeg kunne ønske mig: Det er ikke mig, der får børnene til at komme. Det er Gud. Den frygt, jeg havde følt, da jeg kom alene tilbage til Tanzania, var væk.

Hverdagen i Arusha

Jeg prøver ihærdigt på at følge op på kontorarbejdet, som Tabitha jo havde stået for gennem alle årene. Hverdagen er dog ikke altid så effektiv her i Tanzania – så går strømmen, så forsvinder vandet fra hanerne. Ting Tager Tid i Tanzania.

Meget har været forsømt det sidste halve år. Heldigvis har vi indhentet meget, men der er stadig en del, der skal tages hånd om. Det piner mig, at jeg ikke er så godt med, især når det gælder kommunikationen med alle jer, der støtter arbejdet. Tabitha klarede denne opgave så flot. I skal vide, at jeg er meget taknemmelig for jeres støtte. Der kommer forhåbentlig et tidspunkt, hvor jeg får mere tid til denne del af arbejdet og får det hele til at fungere. Jeg håber, I vil bære over med mig så længe.

Braitons øjenskade

Denne lille dreng hedder Braiton Muhamba Loi. Han blev født i maj 2021 i landsbyen Masange i Kondoa-distriktet i Dodoma. Han er altså fem år gammel. Han bor hos sine bedsteforældre, da moderen er forsvundet, og faderen er dranker.

Den 12. september 2026 fik han uheldigvis en pind i øjet, mens han legede i et træ sammen med en kammerat.

Han blev først bragt til den lokale klinik den 30. september, hvor de henviste ham til et større hospital i byen Moshi. Hans bedsteforældre havde ikke råd til at betale for behandlingen og den lange transport, så de tog ham med hjem fra klinikken igen.

Han lider af store smerter i øjet. Derfor har jeg besluttet at sende ham til det store missionshospital i Moshi, 80 km fra Arusha, hvor de har en øjenafdeling. De siger nu, at han har gået alt for længe, før han kom til dem, men de tror, at de stadig kan redde hans syn. Han er skrevet op til operation d. 22. oktober. Vi ved endnu ikke, hvad operationen vil løbe op i, men i tro har vi sagt ja til, at de må behandle ham. Nu får han smertestillende medicin, så han bedre kan klare ventetiden.

Jeg håber, at du får lyst til at hjælpe økonomisk, når du læser dette. Jeg håber, hans øje kan reddes, og at han kan blive smertefri. Hvis du vil støtte, skal du mærke din indbetaling "MBU – Øje".

Nyt fra Mirjam

Kære venner

Året 2026 blev meget anderledes end forventet, og nu nærmer vi os årets slutning. Det har fået mig til at reflektere og gøre status på det hele. Jeg er dybt taknemmelig for, at jeg sammen med far kan køre arbejdet videre. Det har været turbulent at starte op igen uden mor, men vi oplever, at teamet trækker mere af læsset. Der har været mange ændringer og justeringer, men alt i alt er jeg taknemmelig for at mærke, at alle er med på at gøre en ekstra indsats, så arbejdet blandt de fattigste i Tanzania kan fortsætte, lige som mor ønskede det.

Mit personlige arbejde med de mange syge har kørt, som det skulle. Jeg er glad for, at teamet har formået at køre det videre, selvom jeg havde det svært. Det var dog vigtigt, at jeg tog derud i efteråret og havde god tid sammen med dem til at løse de opgaver, der var sat i venteposition. Det har givet ro på hos mig, men også hos teamet, at være kommet videre. Nu er vi på banen igen!

2026 har været et år præget af børn, der manglede proteser. Det har jeg aldrig oplevet før med de over 200 børn, vi indtil nu har hjulpet. Det er klart, vi også skal hjælpe denne gruppe, så meget vi formår. Her vil jeg gerne dele en lille historie med jer:

Vumilia er en pige på 17 år, der går i 9. klasse. Hun er født uden det ene ben. Man oplever ofte herude, at faderen stikker af, når noget ikke er, som det skal være. Det skete også her. Hun har to søskende. Moderen blev aldrig gift igen. Der er ikke et fint system som i Danmark, hvor man skal betale børnebidrag. I Tanzania står moderen bare alene med børnene – og hvad gør man så, når man har brug for hjælp? Derfor er de kommet til os og har spurgt, om vi ikke godt kan hjælpe

hende med at få en protese, så hun kan komme til at gå. Hun bliver drillet i skolen, og det er ikke rart. Hun er meget glad for at studere, så hun håber på at kunne fortsætte. Hun er så heldig, at regeringen betaler for hendes skole-

gang. Det vil koste 7.000 kr. at skaffe hende sådan en protese, og det håber jeg sådan, at vi SAMMEN kan hjælpe hende med at få. Som min mor altid sagde: Mange bække små gør en stor å.

Til sidst vil jeg lige nævne, at mit arbejde har fået nyt navn: "Håb for masaier". Der er kommet nye lovregler, som påvirker, hvordan organisationer må navngive sig. Det betyder, at ordet Bjerre ikke længere må indgå i navnet. Samtidig har jeg også fået ny mailadresse, så I fremover skal bruge mirjam@haab.betania.dk, når I skriver til mig.

TAK fordi I har stået sammen med os og støttet arbejdet på så mange måder gennem mange år, men specielt i år. Vi sætter stor pris på jeres opbakning og opmuntringer til os. I giver os mod til at fortsætte arbejdet. Sammen bygger vi Guds rige. Det vil vi fortsætte med, så længe vi har kræfterne dertil.

Kærlig hilsen
Mirjam og teamet

Du kan hjælpe Vumilia på følgende måde:

Reg. 9712 kontonr. 0741793075
eller via MobilePay-nummer 18513
Skriv "Håb - Protese" i teksten.

Husk, at du kun får skattefradrag, hvis CPR-nr. og adresse er oplyst.

En hilsen fra Jens

Da jeg var i Arusha i august, var jeg der af helt andre årsager end de sidste to gange, hvor jeg var på missionstur i forbindelse med uddannelsen på Acts Academy. Denne gang var det en mere dedikeret investering i fremtiden som missionær. Det kunne jeg godt mærke på turen. Jeg har arbejdet med at videreføre det, Tabitha har bygget op gennem mere end tre årtier.

Jeg havde en vild oplevelse af, at Gud pegede på vejen, som Han ønsker, at jeg skal gå. I et møde med medarbejderne i Arusha, så jeg den røde tråd for mine første opgaver: at lette deres arbejde. Det kan jeg gøre ved at udvikle en software, der kan holde styr på og lette den administrative side af arbejdet med sponsorbørnene. Det er noget, jeg arbejder videre med herhjemme, nu da jeg er kommet tilbage.

Derudover kan jeg sige, at jeg har fået etableret en komplet liste over alle sponsorer, og tror og håber, at alle har hørt fra mig. Jeg glæder mig til fremover løbende at holde dem opdateret med, hvad der sker i sponsorbørnenes liv.

Høsten er stor, men arbejderne er få. Jeg er taknemmelig for, at jeg får lov at være med i arbejdet blandt børn og unge i Tanzania. Da jeg var af sted for nylig, opleve-

de jeg ikke store vækkelser (selvom det havde været for fedt). Men jeg oplevede at plante frø og se, hvordan jeg her i starten kan tjene bedst.

Næste gange skal Sarah med, og det glæder jeg mig endnu mere til!

Kærlig hilsen
Jens

Jens deler bibler ud til børnene, som afslutter 7. klasse.

Skoleafslutningsfest

Traditionen tro har Tabitha hvert år, siden vores skole, Tumaini Mission School, startede i 2010, delt bibler ud til afgangseleverne, når de fejrede deres skoleafslutning. Hun skrev altid en personlig hilsen og et skriftsted i disse bibler.

Tabitha brændte for, at børnene skulle få en uddannelse. Når hun underviste dem, lod hun dem forstå, at uddannelse er vigtigt, men hun lagde altid vægt på, at det allervigtigste er at have Gud med i sit liv.

I år fik Jens lov til at tage stafetten op og stå for bibeluddelingen. Tumaini betyder i øvrigt Håb. Skolen har i dag 345 elever fra børnehaveklasse og op til 7. klasse.

Mit hjerte er fyldt med tak

Til sidst vil jeg igen udtrykke min store taknemmelighed til alle jer, der bakker op om arbejdet i forbøn og med økonomisk støtte. Uden jer ville dette arbejde ikke være muligt. Men allermest siger jeg tak til min Far i himlen, som har kaldet mig til arbejdet og som leder, inspirerer og opmuntrer mig. Tænk, at jeg stadig får lov til at tjene Ham og det tanzanianske folk.

Tak for jeres tillid. Må Herren rigt velsigne jer.

Kærlig hilsen og Guds fred
Torkild

*Betania Kirkecenters Ydremission tager beskyttelse af dine data alvorligt.
Derfor har vi en privatlivspolitik, som du kan se på <https://betania.dk/privatlivspolitik/>
Ønsker du fortsat at modtage vores nyhedsblad, behøver du ikke foretage dig noget.*

Torkild Jensen
PO.Box 2398
Arusha
Tanzania
Tlf.: +255 756 445218
+255 786 345434
E-mail: torkild@mbu.betania.dk
www.mission-tanzania.dk

Redaktør: Susanne Lundgaard
Grafik: Dennis Højgård
Hjemmeside: Laila Svendsen
Engelsk version: Eva Krath-Andersen
Tryk: F.J. Offset

"Mission blandt børn og unge i Tanzania"
Betania Kirkecenters Ydre Mission

Kasserer:
Willy Højgård
Betania Kirkecenter
Blåhøj Stationsvej 27, Blåhøj
7330 Brande
Tlf.: 51 91 30 58
E-mail: ymission@betania.dk

Giro: 134 4218 • MobilePay: 16822
Bank Reg.: 9712 Konto: 0741793075
Husk at mærke indbetalingen MBU.TZ

Alle gaver er fradragsberettigede efter § 8A med op til 20.000,- kr. i 2026. Beløbene vil automatisk blive indberettet til Skat, hvis vi har modtaget dit CPR-nummer. For yderligere oplysninger kontakt kassereren.

Adresseændring meddeles til:
Inge-Lise Jensen
Engvang 5
7330 Brande
Tlf.: 21 32 99 38
E-mail: iljkaj@hotmail.com